

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 21^{ον}. || 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1866.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

ΤΗΣ

ΦΥΣΕΩΣ.

ΣΠΗΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΡΑ.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΜΜΟΥΘ.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ Κεντουκῦ ὁ ποταμὸς Βέρτ, εἰς τῶν ὠραιότερων ποταμῶν, οἵτινες ποτίζουσι τὴν πλουσίαν καλλιέργειαν τῆς χώρας ταύτης, κυλίεται ὑπὸ τὰ πυκνά φυλλώματα τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐκ φηγῶν δασῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων φύονται κατ' ἀποστάσεις συστάδες καρυῶν, ὄρουων, πεύκεων καὶ μηλιῶν, αἵτινες ὀρίζουσι τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ μέχρι τῆς συμβολῆς του εἰς τὸν Ὀχιόν. Περὶ τοὺς πρόποδας ἐνὸς τῶν περικυκλούντων τὴν διαγελωσαν ταύτην κοιλάδα λόφων ἀνοίγεται, εἰς 100 χιλιομέτρων ἀπόστασιν κατ' εὐθείαν πρὸς νότον τῆς Λουδοβικουπόλεως, χάσμα τι καλυπτόμενον ὑπὸ περιπλοκάδων ἀνθέων.

Ἡ ῥωγμὴ αὕτη εἶναι ἡ εἰσοδος τοῦ σπηλαίου Μαρμουθ, τοῦ μεγαλητέρου φυσικοῦ κοιλώματος τοῦ γένους

φλοιού, τὸ ὅποιον ὁ ἄνθρωπος ἐξηρεύνησε.

... Παρὰ τὸ περίστωλον, τοῦ ὁποίου αἱ διαστάσεις καὶ τὸ σχῆμα δὲν δίδουσι παντελῶς ἰδέαν τῶν θαυμασίων εἰς τὰ ὁποῖα φέρει, ἴστανται συνήθως νέγροι ἔχοντες φανούς ὡς τοὺς τῶν μεταλλουργῶν. Οὗτοι γνωρίζουσιν καλῶς τὰ 30 ἢ 40 χιλιόμετρα τῶν ὑπογείων ὁδῶν τῶν γνωστῶν ἤδη ἐν τῷ σκοτεινῷ τούτῳ λαβυρίνθῳ. Μοί ἐσύστησαν ἓνα τῶν δυστυχῶν τούτων μαύρων, ὀνόματι Μάτ, δούλον καὶ οἰκογενειάρχην, ὅστις προσεπάθει διὰ τοῦ κέρους τῶν κόπων του νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἑαυτοῦ καὶ τὴν τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του ἐλευθερίαν.

Δὲν ἤλθον εἰς συμφωνίαν μετὰ τοῦ καλοῦ τούτου ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀμέσως λαβὼν φανὸν εἰς τὴν χεῖρα ἤρχισα νὰ καταβαίνω ἐπὶ τὰ ἴχνη του βαίνων 50 ἢ 60 βαθμίδας ὑγρᾶς, καὶ εὐρέθην ὑπὸ στοᾶν ὑψηλὴν καὶ εὐρείαν περὶ τὰ εἴκοσι μέτρα περίπου, φέρουσαν μέγα ὄνομα, τὸ τοῦ φυσιολόγου Audubon. Ἐκτός τοῦ μήκους αὐτῆς 1000 περίπου μέτρων οὐδὲν ἄλλο περίεργον ἔχει. Ἡ στοᾶ αὕτη λήγει εἰς μεγάλην αἴλυσαν ὀνομαζομένην Κυκλοτερῆ ἐκ τῆς ὁποίας ἀρχοῦνται ὡς ἀκτῖνες πλῆθος διαδρά-

μων· εἰς τῶν διαδρόμων τούτων μέγα καλούμενον προκύλιον ὁδηγεῖ διὰ ἰσχυρῶν ἀντιστάσεων 100 ἀπὸ τῶν ἀντιστάσεων καὶ ἐχούσης ἀψίδα ἀπειρον. Τὸ σχῆμα τῆς αἰθούσης ταύτης, τὸ μεγαλειότης, οἱ παραδόξοι σταλακτίται οἱ κοσμοῦντες αὐτήν, ἔδωκαν ἀφορμὴν νὰ ὀνομασθῇ δικαίως. Γοτθικὴ ἐκκλησία.

Τῷ ὄντι μεταξὺ τοῦ ἐξ ἀλαβάστρου περιστύλου, τὸ ὅποσον ὑψώσεν ἢ διεΐδουσι τῶν πινακῶν καὶ μεστῶν σιλιγγιῶν ὕδατων, παρατηροῦνται θρονία καὶ ἀμβων, ὅθεν, λέγεται, ὅτι πολλοὶ ἱερεῖς διαμαρτυρούμενοι ἐδίδαξαν τὸ εὐαγγέλιον, ὅτε οἱ λαμπαδηφόροι ἀκροαταὶ ἀνεμίμνησκον τὰς συναγωγὰς τῶν πρώτων χριστιανῶν εἰς τὰς Κατακόμβας.

Ἐξελθόντες τοῦ ναοῦ εἰσῆλθοντες εἰς τὸν γοτθικὸν διάδρομον ἐπίσης πλούσιον ἐκ κοσμημάτων καὶ φανταστικῶν ἀντικειμένων. Ἐκεῖθεν ἐπορεύθημεν, μετὰ πολλὰς περιστροφάς, εἰς τὴν αἶθουσαν τῶν Φασμάτων (Gevensant) ἐπικληθεῖσαν οὕτως ἐκ τῶν μωμιῶν τῶν ἰθαγενῶν, ἃς οἱ πρῶτοι ἐπισκεφθέντες τὸ σπήλαιον τοῦτο ἀνεκάλυψαν ἐκεῖ, αἵτινες ἦσαν ἀναμφιβόλως ἐκ μίας τῶν ἀρχαίων φυλῶν, τῶν ἰθαγενῶν. τὰ ὅσα εἶναι τὰ μόνον σημεῖα τῆς διαβάσεως τῶν ἐπὶ τῆς γῆς τὸ κοιμητήριον τοῦτο, φυλῆς ἐκλειψάσης, εἶναι παραδόξως τὸ μᾶλλον ζωηρὸν καὶ τὸ μᾶλλον φωτιζόμενον μέρος ὅλων τῶν ὑπογείων τούτων. Αἱ γυναῖκες τῶν ὀδηγῶν συνέστησαν μικρὰ καπηλεῖα, ὅπου εὐρίσκουσιν οἱ περιηγηταὶ ἀναψυκτήρια καὶ ἐφημερίδας ἀκόμη τὸ ἐντελεχτήριον τῶν κοινοβιακῶν τῶν κατοικούντων τὰ περίξ κελλία· διότι τὸ σπήλαιον τοῦ Μαμμουθ ἔχει τοὺς μονίμους κατοίκους του· καχεκτικούς, ἀσθενεῖς καὶ μάλιστα στηθικούς, ἐφ' ὧν ἡ νιτρώδης ἀτμοσφαῖρα τοῦ σπηλαίου, κατὰ τὴν γνώμην

τῶν Ἀσκληπιῶν τοῦ τόπου, ἐξασκεῖ ὑγιεινὴν ἐπιβροχὴν. Ἐκεῖθεν μετὰ πολλὰς ἀλλὰς κινήσεως εἰσῆλθοντες εἰς τὸν λαβύρινθον, στενὴν καὶ σκολιὰν ὁδὸν, χθαμαλὴν δὲ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε πρέπει νὰ βαδίζῃ πεπετραποδητι, ἐξ οὗ καὶ ὁδὸς τῆς ταπεινώσεως καλεῖται· ἐξελθόντες ταύτης εἰσῆλθοντες εἰς τὸ θρονεῖον τοῦ διαβόλου (Devil's chair). Ἐκεῖ διὰ μέσου ἀνοίγματος μικροῦ ἐπρόβαλα τὴν κεφαλὴν μου, ὅπου τὸ φῶς τῶν φανῶν ἡμῶν μᾶς ἐδείκνυεν ὑπὸ τοὺς πόδας μᾶς χαῖνον καὶ ζοφερὸν βάραθρον. Ὁ Μάτ, ἵνα μοι δώσῃ ἰδέαν τινὰ τοῦ βάθους τῆς ἀβύσσου ταύτης, κατεσκεύασε μεγίστους κώνους ἐκ χάρτου ἐμβεδαμμένους εἰς ἔλαιον τοὺς ἤναψε καὶ τοὺς ἄφησε νὰ καταπέσωσιν ὑπὸ τὸ ἴδιον βάρος. Βλέπω τότε τοὺς ἐκ χάρτου κώνους τούτους πυριφλεγεῖς νὰ καταφέρονται, περιεφερόμενοι εἰς τὸ κενόν, καὶ νὰ χύνωσι ἐρυθρὰς λάμπεις ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ βάραθρου καὶ νὰ σβεσθῶσι καταναλωθέντες πρὶν φθάσωσιν εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ. Ὑψώσαμεν τὰς δάδας ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν ἡμῶν ἵνα παρατηρήσωμεν τὸ ὕψος τῆς στέγης, ἀλλ' ὁ θόλος ἐκρύπτετο εἰς τὰ σκοτῆ. Τὰ βραχώδη πλάγια τῆς ἀβύσσου, ὅπου ἀναμφιβόλως ἐκρημνίζετο ἄλλοτε μέγας τις ὑπόγειος ποταμὸς, ἀφανισθεὶς σήμερον, ἔχουσι σχῆμα πετάλου, ἔχουσι δηλαδὴ ἐν μικρογραφίᾳ τὸ δρεπανοειδὲς ἀκριδῶς τοῦ καταβάκτου τοῦ Νιαγάρα.

Πολλὰι στυγαὶ παραδόσεις περιπτάνται τῆς Ἀβύσσου (Bottomless pit) ἕκαστος ὁδηγὸς ἔχει διαφορετικὴν τινὰ νὰ διηγηθῇ, αἵτινες ὅμως τὸ συνηθέστερον μετέχουσι μᾶλλον τοῦ μύθου ἢ τῆς ἱστορίας. Ἄλλ' αὕτη ἦν ὁ δυστυχὴς Μάτ μοι διηγήθη χαμηλῆ τῆ φωνῆ διαβεβαιῶν μοι, εἰς ἕκαστην λέξιν, ὅτι οὐδὲς ἄλλος ἔκτός ἐμοῦ ἰδύναται νὰ τὴν ἀκούσῃ, εἶ-

ναι δυστυχῶς στερρῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς πραγματικότητος τοῦ συγχρόνου κόσμου. . . εἶναι ἐπισόδειόν τι τῆς γηραιᾶς καὶ ἀποτροπαίου καταστάσεως τῆς δουλείας, τῆς τοσοῦτον βραδυνούσης νὰ ἐξαλειφθῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν Ἠνωμένων Κρατῶν!

Ἐβδομάδας τινὰς πρὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου εἰς τὸ μέρος τοῦτο, δύο δοῦλοι φυγάδες ἐκ τῆς Ἀλαμάδας, σπεύδοντες νὰ φθάσωσιν ἐπὶ τῶν βορείων κρατῶν, ἦλθον νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ Μαμμουθ, ἐλπίζοντες ὅτι ἂν κρυβῶσιν ἐκεῖ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας οἱ διώκται θέλουσιν ἀπωλεσεῖ τὰ ἴχνη των. Ἀλλοίμονον! δὲν ἐξαπατῶνται εὐκόλως οἱ θηρευταὶ τῶν ἀνθρώπων, βοηθούμενοι μάλιστα, σχεδὸν πάντοτε, εἰς τὴν μισθὰν αὐτῶν ἐργασίαν ὑπὸ τοῦ σαρκοδόρου ἐνστίκτου τῶν θηριῶδων λαγωνικῶν, τῶν ἀνατρεφόμενων εἰδικῶς πρὸς τὴν θήραν τῶν μαύρων. Οὕτω, μετ' ὀλίγας ὥρας, ἀφοῦ οἱ ταλαίπωροι φυγάδες συνεστάλησαν ἐν τινὶ γωνίᾳ τῶν σπηλαίων, ἡ ἀπληστος ἀγέλη τῶν σκύλων ἀκολουθοῦσα τὰ ἴχνη τοῦ θηράματος, ἐγαύγιζεν εἰς τὰς εἰσόδους τοῦ ἀντροῦ εἰδοποιούσα τοὺς ἀξιοτίμους συνιχνηλάτας περὶ τῆς παρουσίας τῆς ζητουμένης λείας.

Τότε διοργανίσθη καὶ ἤρξατο, κατὰ τὰς μυρίας καμπὰς τοῦ ζοφεροῦ λαβυρίνθου, νέα θήρα, θήρα μετὰ δάδων, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἀπέλειπον μήτε κεράτιναι σάλπιγκες, μήτε κραυγαί, μήτε ἡ παρουσία πλήθους εὐπατριδῶν τῶν περιχώρων, ἰδιοκτητῶν ἢ ἀνατροφῶν τοῦ ἀνθρωπίνου ποιμνίου. Ἡ λυσσώδης αὕτη καταδίωξις διήρκεσε μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν· ἐπὶ τέλους οἱ δύο φυγάδες διωκόμενοι ἀπὸ διόδου εἰς διόδον, ἀπὸ κρύπτης εἰς κρύπτην, κατεδιώχθησαν ἐν τῇ στοᾷ τῆς ληγούσης εἰς τὴν Ἀβύσσον. Ἐκεῖ, ἔχοντες πρὸ αὐτῶν τὸν θάνατον, ὅπισθεν δὲ τὰ δεσμά καὶ τὰ βροσανιστή-

ρια, δὲν ἐδίστασαν παντελῶς. Εἰς τοὺς οὐρλισμούς τῶν θηριῶδων μολοτῶν καὶ τὰς χαροποιὰς κραυγὰς τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς, ἀπῆντησαν οἱ δυστυχεῖς διὰ περιφρονητικῆς κραυγῆς, καὶ ἐν τῇ λάμπει τῶν πρὸς αὐτοὺς τεταμένων δάδων τοὺς εἶδον ὀρθοὺς, χειροκρατούμενους, ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς Ἀβύσσου, καὶ ἔπειτα παρευθὺς πίπτοντας ἐν αὐτῇ· τόσον δὲ εἶναι βαθεῖα ὥστε ἡ πτώσις τῶν δυστυχῶν τούτων δὲν ἤκούσθη παντελῶς ἐπάνω. « — Κύριε, προσέθηκέν ὁ Μάτ τελειῶνων τὴν διήγησίν του, ἐξήλιστα ποτὲ 300 μέτρων σχοινίον καὶ δὲν ἤδυνήθη νὰ συναντήσω πυθμένα!

(ἀκολουθεῖ).

A. ΒΑΜΠΑΣ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΦΕΥΓΕΙΣ.

Gran meraviglia ho
Con io viva ancora.

Ὡς ὄνειρον ἤδονικὸν
Ἐπὶ τῆς γῆς σὲ εἶδον,
Καὶ φεύγεις φεύγεις σὺ ζωῆ
Τῶν τόσων μου ἐλπίδων.

Φεύγεις καὶ φεύγεις μετὰ σοῦ
Ἢ τέρψις τῆς ψυχῆς μου,
Τὸ ὄνειρον τοῦ μέλλοντος
Τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς μου.

Φεύγεις κ' οἱ χρόνοι φεύγουσιν
Οἱ ἄλλοτε ὄρατοί,
Οἱ χρόνοι μου οἱ ποθητοί,
Οἱ θάλλοντες, εἰ νέοι.

Φεύγεις καὶ μὲν ἀνάμνησις
Γλυκεία θὰ μὲ φθεῖρη
Φεύγεις κ' ὁ πόνος τῆς ψυχῆς
Σ' τὸν τάφον θὰ μὲ σφύρη.

Μήπως ἐγὼ εἰώθην
Νὰ πᾶσαι ἀγαπήθην
Ἀφοῦ καὶ εἰ ἀστὴρ γλυκὴ
Ὁ τάλας ἐστέρηθην

Μάτην παρήγορον ἔστω
Ἐ τὸν πόνον μου τὴν λήθην
Μάτην νὰ πᾶς εἰς γλυκὴν
Ἦσαν ἀπακοιμήθην

Ὡς ἤμην αὔρα τῆς νυκτὸς
Πλησίον σου νὰ κνίω,
Ὅταν γελᾷς νὰ μειφίω,
Ὅταν πονῆς νὰ κλαίω.

Τὴν θάλλουσαν καρδίαν σου
Μὴ ἄμαρτα νὰ θέλω,
Ἄν μ' ἀγαπᾷς νὰ σ' ἐρωτῶ
Πῶς σ' ἀγαπῶ νὰ λέγω

Μακρὰν σοῦ φεῦ! ὁ βίος μου
Εἶν' ἄδης εἶν' ὀδύνη,
Πλὴν ἔαρ καὶ Παράδεισος
Ὅταν σὺ εἶσαι εἶναι.

Μὴ φύγῃς πρὶν μ' ἐν φίλημα
Τὰ χεῖλη μου δροσίως,
Πρὶν δὴ δάκρυα θερμά,
Ἐρωτος κόρη χύσῃς.

Πρὶν μ' ὀρκισθῆς πῶς καὶ μακρὰν
Θὰ μ' ἐνθυμῆσαι πάλιν,
Πῶς δὲν θὰ πᾶσαι εἰς θνητοῦ
Ἄλλου κατὰ ἀγκάλην.

Ἄν ἕμως ἄλλος εὐτυχῆς
Σ' τὰ ξένα σ' ἀπολαύσῃ
Ὡς ἔλθῃ μετὰ σοῦ σκληρὰ
Ἐ τὸν τάφον μου νὰ κλαύσῃ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

Εἰς Φφ...

Φεῦ! βλέμμα σου ἐν ἤρκεσιν ἰρωτικὸν ν' ἀνάψῃ
Πῦρ ἰεθεσμένον πρὸ πολλοῦ εἰς νεκρὰν καρδίαν
Φλογώδη εἰς τὸ στήθος μου τὸ ἀσθενὲς νὰ σκάψῃ
Τοῦτο πληγὴν βαθεῖαν.

N. M.

ΤΟ ΠΑΡΑΘΕΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΥ.

Ἐπιτομή τῆς ἱστορίας...

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια.)

Ἐσπέραν, τινὰ ὁ ψευδὴς Ἰταλὸς ἔμαθεν ὅτι ἡ χίρα ἐκατοίκησεν εἰς τὸ προάστειον Σαιντανορέ. Ἐκτοτε καὶ αὐτὸς ἐγκατέλειψε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου Πρίγκηπος.

Μὴ φειδόμενος καιρῶ καὶ χρημάτων, ὁ Κ. Βοδὲν ἔμαθεν ὅτι ἡ σύζυγός του καὶ τόκησε τὴν ὁδὸν Ποντιέ, ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀμαξηλάτου τινός. Τὴν ἔσπέραν ἐκείνην ἐσχετίσθη καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ ἀμαξηλάτου καὶ κατώκησεν ἐκεῖ. Ἐκεῖθεν ἐβλεπε πᾶν ὅ,τι συνέβαινε ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς γειτονίας του.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ ἀμαξηλάτης τρώγων παρ' αὐτῶ καὶ πιών ὑπὲρ τὸ σῦνηθες, νομίζων δὲ ἀγαθὸν τὸν νέον φίλον του τὸν συνεβούλευσε νὰ κάμῃ τὰν ἔρωτα πρὸς τὴν γειτόνισσάν του.

— Δὲν θέλεν εἶναι κακὸν δι' ὑμᾶς, μὴ κινεῖτε τὴν κεφαλὴν εἶναι ἰσραῖα καὶ ἔχει τοῦλάχιστον 15,000 λίρας.

— Ἄς ἴδωμεν, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ πρῶτος ἀδαμαντοπώλης.

Τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος ἐπλησίαζε. Τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Κ. Βοδὲν, ἡ παρητημένη ἐγευματίζε μετὰ τινων συγγενῶν καὶ φίλων, ὅτε ὑπῆρτες τις ἔφερεν ἐπιστολὴν ἀνευ ὑπογραφῆς διευθυνομένην πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν καὶ περιέχουσαν τὰ ἐξῆς.

Κυρία! διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν δύναμαι νὰ σὰς γράψω, ἔχω ἀνάγκην μεγίστην νὰ σὰς ἴδω. Τὴν πρῶτιαν τῆς ἐπαύριον σὰς παρακαλῶ νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὸν βασιλικὸν Κῆπον, πρὸ τῆς τάφρου τῶν ἀρχτῶν.

Ἰδοὺ εἶπεν ἡ Κυρία Βοδὲν, ῥίπτουσα τὴν ἐπιστολὴν εἰς μίαν στεγνὴν φίλην τῆς, παρευρεθείσαν εἰς τὸν γάμον τῆς, ἐνῶ εἶμαι γράφα ἔχω ἀκόμη ἑραστὰς. Ἰδοὺ ἀγνωστὸς τις με δὴσὲν συνέντευξιν εἰς τὸν βασιλικὸν Κῆπον τὴν 10 ἡμ.

Εἰς ἀγνωστὸς! ἐπιθύρῃσεν ἡ φίλη τῆς ἐξετάζουσα μετὰ προσοχῆς τὴν ἐπι-

στολὴν· ἀλλ' ὄχι εἶναι τὸ γράψιμον τοῦ Κ. Βοδὲν.

Ἡ σκηνὴ καθίστατο δράμα. Ἡ Κυρία Βοδὲν ἤτις ἤγάπα τὸν ἀλλόκοτον τοῦτον ἄνδρα, δι' ὃν τοσοῦτον ὑπέφερε, συνεκινήθη καὶ ἐλειποθύμησεν.

Ἀφοῦ συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν, κατέστησε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀντικείμενον τῶν ἐσπερινῶν διασκέψεων, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ τὴν ἐπαύριον μεθ' ἐνός συγγενοῦς τῆς καὶ μετὰ τῆς φίλης τῆς εἰς τὸν βασιλικὸν Κῆπον.

Ἐπεριπάτουσιν λοιπὸν μετὰ τινος ἀνησυχίας.

— Συνέντευξις ἀγνωστοῦ! ἐπιθύρῃσεν ὁ συγγενής· μήπως εἶναι μηχανορράφημα ἑραστοῦ τινος;

Μόλις ὅμως ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ὁ Κ. Βοδὲν ἐνδεδυμένος κομψότατα, κρατῶν τὴν χρυστὴν ταμβακοθήκην εἰς τὴν χεῖρα πλησιάσας καὶ χαιρετήσας ταπεινότατα εἶπε τῇ συζύγῳ του.

— Ἀγαπητὸν τέκνον, πρὸ 15 ἐτῶν, τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μας εἶπα ἐνώπιον τῶν προσκεκλημένων, ὅτι πᾶσα γυνὴ ἐπὶ τέλους προσκόπτει. Σήμερον ἀναγνωρίζω τὴν ἀνοησίαν τῶν λόγων μου. Ὁμολογῶ τὸ σφάλμα μου. Ἄς ἐναγκασθῶμεν καὶ μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου.

Πραγματικῶς ἐνηγκαλίσθησαν ὁ Κ. Βοδὲν ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς συζύγου του, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὴν ἐπαύριον ἐπανελάβον τὸ γεῦμα τῶν γάμων, ὡς ἂν ὑπανδρεύθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν.

Ἡ ἱστορία αὕτη ἐτελείωσεν ὡς διήγημα τῶν νυμφῶν.

Ὁ Κ. Βοδὲν καὶ ἡ σύζυγός του ἔσχον πολλὰ τέκνα καὶ ἔζησαν εὐτυχῶς ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)
N. I. ΜΟΣΧΑΚΗΣ.

ΕΝ ΠΑΙΓΝΙΑΙΟΝ ΖΑΤΡΙΚΙΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον τῶν Ὀλλανδῶν κατὰ τῶν Ἰσπανῶν, οἱ

τελευταῖοι οὔτοι εἶχον καταλάβει καὶ διερπύσαι τὴν πόλιν Ζοῦρτεν, πλησίον τῆς ὁποίας ἔκειτο φρούριον ὄχυρον, κατεχόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων καὶ πολιορκούμενον ἀπὸ σώμα ἐθελοντῶν Φλαμανδῶν, ὀπλισθέντων ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν δέκκα ἐπτὰ ἰνωμένων Ἐπαρχιῶν. Ἀρχηγὸς τοῦ ἐν τῷ φρουρίῳ σώματος ἦτο ἀνδραεὶς τις λοχαγὸς ὁ Δὸν Ραμίρος Ζουρβάνος, ὅστις εἶχεν ὑπηρετίαν εἰς Γερμανίαν καὶ Ἰταλίαν, ὅπου διεκρίθη καὶ οἱ σύμμαχοι δὲν ἠδύναντο νὰ κολακευθῶσιν ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, τοῦ νὰ τὸ κηρυεύσωσι ζῶντος, ἐτι αὐτοῦ.

Ὁ Δὸν Ραμίρος ἐξητηλημένος ἐκ τῶν κόπων προσεπάθει νὰ ἀναπαυθῇ κοιμώμενος ἐπὶ μικρὸν ἀλλὰ πάραυτα ἀντήχησεν θορυβώδεις κραυγαί. Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ λοχαγοῦ, ἦτο νὰ λάβῃ τὰ ὄπλα του... ἀκούσας ὅμως τ' ὄνομά του προπερόμενον ἀπὸ φιλικὰ χεῖλη. Ἐβρυχησε πρὸς τὸν πρῶτον περίβολον ἑκατοντὰς στρατιωτῶν, κεκαλυμμένων ὑπὸ αἵματος καὶ κονιορτοῦ, ἦσαν παρατεταγμένοι καὶ ὑπεδέχθησαν τὸν ἀρχηγὸν τῶν διὰ φαιδρῶν ἀνευφημιῶν.— Κύριε εἶπεν ὁ ὑπόλοχαγός του, ἐλάθομεν θαυμασίαν λείαν, καὶ οὐχὶ συνίθη. Συγχωρήσατέ με νὰ σὰς τὴν παρουσιάσω.

Καὶ παραμερίσας τὸ πλῆθος, ἔφερε διὰ τῆς χειρὸς νέαν γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ ὑπερβολικὴ ὠχρότης, δισφώνει μετὰ σταθερὸν ἦθος, ὅπερ προσεποιεῖτο. Ἦτο ἐξαισίας καλλονῆς, ἡ δὲ λαμπρότης τοῦ ἱματισμοῦ τῆς, ἐδείκνυεν αὐτὴν πλουσιωτάτην. Ἰσραῖθ θαλαμηπόλος αἰχμαλωτισθεῖσα συγχρόνως μετὰ τὴν δέσποιναν τῆς τὴν ὁποίαν ἐσυνώδευε καὶ δὲν ἐραίνετο ὀλιγώτερον συγκεκινημένη.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Ζουρβάνος μετὰ Καστιλλανικῆς φιλοφροσύνης, ἀλλὰ καὶ μετὰ στρατιωτικῆς τινος τραχύτητος, καθησυχάσατε ὡς πρὸς τὴν τύχην σας. Θὰ εὐρῆτε ἐνταῦθα, τὸν χρεωστούμενον εἰς τὴν δυστυχίαν σεβασμόν.

— Ἰ, ἐστὲ εὐλογημένος, Κύριε Ἰππότη, ἀνέκραξεν ἡ κυρία φέρουσα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μανδύλιον, βεβρεγμένον με δάκρυα, διότι ἔχετε εὐσπλαγγίαν διὰ μίαν δυστυχῆ, τὴν ὁποίαν ἡ τύχη τῶν ὀπλων ἔφερεν εἰς τὰς χεῖράς σας. Εἶμαι θυγάτηρ τοῦ κόμητος Βανδουρκεῖμ. Ἡ οἰκογένειά

μου θά προθυμοποιηθῆ νὰ πληρώσῃ τὰ λύτρα μου. Δὲν ἐπίστευον ἀρκετὰ ἀσφαλῆ ἐμαυτὴν εἰς τὸν Πύργον μου καὶ ἦλθον τὴν πρῶταν ταύτην μετὰ τῶν ὑπηρετῶν μου, εἰς τὴν πλησιέστεραν πόλιν, φρονούσα ὅτι ἡ ἀδυναμία τοῦ φίλου μου ἤθελε μὲ προφυλάξῃ τῶν κινδύνων τοῦ πολέμου.

Οὕτως, ἐτελείωσεν ἡ συνομιλία διότι ὁ λοχαγὸς ἦτο πολλὰ ὀλίγον ὁμιλιτικὸς, καὶ ἰδίως ἐνώπιον τῶν στρατιωτῶν του.

Ἄν καὶ ἡ κόμησσα ἔζη ἀπομεμακρυσμένη, δὲν παρήρχετο ἡμέρα, χωρὶς ὁ Δὸν Ραμίρος νὰ τύχῃ περιστάσεως, νὰ τὴν χαιρετήσῃ. Ἡ δυσκολία τῆς συγκοινωνίας, δὲν ἐπέτρεπεν εἰπέτι εἰς τὴν οἰκογένειάν της ν' ἀποκριθῆ εἰς τὰς ἐπιστολάς της καὶ εὐρίσκετο εἰς ἀπελπισίαν. Ἄλλ' ἡ θλίψις της ἦτο ποιητικὴ καὶ θελκτικὴ, ὡς αὐτὴ. Ὡμίλει πολὺ καλῶς τὴν Ἰσπανικὴν καὶ εἶδεν εἰς αὐτὴν διὰ τῆς ἐλαφροῦς ξενικῆς προφορᾶς της τόνον χαρίεντα καὶ ἀφελῆ. Τὸ ἑσπέρας ἔπακουμβῶσα ἐπὶ λιθίνου ἐξώστου, καὶ κρατούσα μανδολίνον, ὅπερ τῆς εἶχε δανίσει ὁ λοχαγὸς, ἐτραγῶδει ἤχους τῶν εὐτυχῶν χρόνων τοῦ βίου της καὶ ἡ φωνὴ της εἶχε τι τὸ μελιχρὸν, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ στρατιῶται ἠσθάνοντο τὸ ὥραϊον. Ὅτε ὁ λοχαγὸς ἐξεπλήρου τὸ ἔργον του ἤρχετο νὰ διαμείνῃ εἰς τὸ δωμάτιον τὸ πλησίον τῆς κομῆσσης κείμενον. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα, ὀλιγώτερον ἄγριος, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τὴν ἀκούσῃ πλησιέστερον. — Ἡ ἄδεια παρεχωρήθη, διότι δὲν πρέπει νὰ δυσαριστῇ τις τὸν κατακτητὴν του. Ὁ Δὸν Ραμίρος διήλθεν ἐν πρώτοις ἡμισίαν ὥραν εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς Μαργαρίτας, τὴν δὲ ἐπαύριον, ἡ ἐπίσκεψις του παρετάθη ἐπὶ ἡμισίαν ὥραν ἔτι καὶ μετὰ δύο ἡμέρας, διήρκεσεν ὅλην τὴν ἑσπέραν. Τὴν ἠκροάζετο, ὅχι τόσο διὰ νὰ ἐννοήσῃ τοὺς λόγους της ὅσον διὰ ν' ἀκούσῃ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς της. Μολονότι τὴν ἐθεώρει ὡς ἐχθρὰν τῆς μερίδος εἰς ἣν ὑπῆρτε, δὲν ἐμποδίζετο νὰ τῇ διακοινωνῇ τὰ σχέδιά του, καὶ τοιαύτη ἦτο ἡ πρὸς αὐτὴν ἐμπιστοσύνη του, ὥστε ἀπέστειλε τὰς ἐπιστολάς, ἃς αὐτὴ ἔγραφε πρὸς τὴν οἰκογένειάν της χωρὶς αὐτὸς νὰ τὰς ἀναγνώσκη.

Ἐντούτοις, ἡ νέα αὐτὴ ἀπασχόλησις, δὲν ἐσυμφώνει πρὸς τὰς φροντίδας τοῦ

πολέμου· εἰς διαφόρους ἀκροβατισμούς, ἃ στρατὸς του ἐνίκηθη, χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ ἐννοήσῃ πόθεν προήλθεν ἡ αἰτία ἐνῶ εἶχε γεγυμνασμένους στρατιώτας κατὰ φιλοταράχων ἀπειθῶν ἐπεχείρει ἔξοδον; Οἱ Φλαμανδοὶ ἐφαίνοντο προειδοποιημένοι καὶ ἐπροφυλάσσοντο. Ἡδὴ πολλοὶ συμπλοκαὶ εἶχον ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸ φρούριον ἀρκετὸν ἀριθμὸν ὑπερασπιστῶν, καὶ ἡ ζημία αὕτη ἦτο ἀνεπανόρθωτος. Καταβεβαρυσμένος ἐκ τῆς θλίψεως, ἔτρεχε πλησίον τῆς κομῆσσης, καὶ αὐτὴ ὁμολογοῦσα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ λυπηθῆ, διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐπιτυχίας τῶν συμπατριωτῶν της, ἐξέφραζε συμπάθειαν διὰ τὰς λύπας ἃς ὑπέφερον οὗτος. Ὁ Δὸν Ραμίρος δὲν παρετήρει τὴν δυσαρέσκειαν τῆς φρουρᾶς, ἣτις ἐψιθύριζε κατὰ τῆς οἰκειότητος καὶ κατηγοροῦσε τὸν λοχαγὸν ὡς ἀμελοῦντα τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῆ ὅτι ὤφειλε νὰ περιέρχεται ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τὰς ὥρας, ἃς ἐθυσίαζεν εἰς τὴν κόμησσαν. Ἀμφιβόρῃων μεταξὺ τοῦ αἰσθημάτος τῶν καθυκόντων του, καὶ ἔρωτος οὕτινος δὲν εἶχε προφέρει ἀκόμη τὸ ὄνομα ἢ εἰς τὰ βῆθη τῆς καρδίας του, ὁ Ζουρβάνος ἀπεφάσισε νὰ βλέπῃ τὴν Μαργαρίταν, ὅσον ἐπέτρεπεν ἡ εὐγένεια.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς περιπολείας του, καὶ βαδίζων μὲ χαμηλωμένην κεφαλὴν, ἐπροσπάθει νὰ ἐνισχύτῃ τὴν ἀπόφασίν του, ἡ θλαμηπόλος Βριγέτα, παρουσιάσθη ἔμπροσθέν του. Συνέστειλε τὴν ὄφρυν, ὡς ἄνθρωπος ὅστις φοβῆται καὶ ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ἰδίας του δραστηριότητος· ἐν τούτοις δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐμποδισθῆ τοῦ νὰ βραδύνη τὸ βῆμα του, καὶ νὰ εἴπῃ μετὰ συγκεινημένης φωνῆς.

— Τί εἶναι Βριγέτα; Μὲ ζητεῖτε;

— Μάλιστα, ἀρχὼν διοικητῆ. Ἡ κυρία ἀγνοεῖ τούτο, διότι εἶναι ἀσθενὴς καὶ δὲν θά ἐπεθύμει νὰ δεχθῆ ἐπίσκεψιν.

— Ἀσθενὴς... τρέχω ἀμέσως... πῶς δὲν τὸ ἐμαθὼν ταχύτερον... ἐδῶ στεροῦνται ὅλων.

Ἐξαπλωμένη νωχελῶς ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ἡ κόμησσα ἀνηγέρθη ἀκούσασα εἰσερχόμενον τὸν λοχαγόν· λαπτὸν μειδίωμα ἐπεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων της καὶ ἐνεδάβρυνε τὸν Δὸν Ραμίρον, ὅστις προσέπεσεν ἔμπροσθέν της.

— Ὑποφέρετε, κυρία μου, τῇ εἶπε μετ' ἀνυσύχου φωνῆς!

— Ὅχι πλέον τώρα!

— Τώρα κυρία μου, . . . ἦ! θεέ μου! μὲ κάμνετε νὰ διορῶ τὸν παρὰδαισον . . . πῶς εἶναι δυνατόν; . . .

— Τί λοιπὸν Κύριε;

— Ναι, ἐὰν ἡ λέξις, ἣτις ἐκπνέει πάντοτε ἐπὶ τῶν ἀτόλμων χειλέων μου, ἐὰν ἡ λέξις αὕτη ἠδύνατο νὰ εὐρηγῆ ἐπὶ τῆς καρδίας σας . . . Σᾶς ἀγαπῶ, κυρία μου, ὡ συγχωρήσατέ με!

— Σᾶς συγχωρῶ ἐντελῶς.

— Ἀγαπητῆ μου κόμησσα! ἐστὲ εὐλογημένη! ἀλλὰ φεῦ! ὅλα μᾶς ἀποχωρίζουσιν, αἱ δύο φατρίαι μας εἰσὶν ἐχθραὶ μέχρι θανάτου. Ἀνήκω εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Ἰσπανίας, καὶ ὑμεῖς . . .

— Πῶς λοιπὸν, λέγει ὑπερηφάνως ἡ Μαργαρίτα, δὲν ἀνήκω εἰς ἐμαυτὴν; Χήρα καὶ πλουσία, δὲν ἔχω νὰ δεχθῶ νόμον παρ' οὐδενός, καὶ ὅταν ὁ Δὸν Ραμίρος μ' ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν. . .

— Τὴν ἐλευθερίαν . . . εἶν' ἀληθές, πρέπει χωρὶς ἄλλο . . . καὶ τότε θ' ἀποθάνω ἐκ θλίψεως.

— Καθησυχάσετε. Ἐλπίζω καὶ καλύτερα ἡμέραι νὰ φωτίσωσι τὴν χώραν ταύτην, καὶ νὰ ἐπαναφέρωσιν ἑορτὰς ἀντὶ μαχῶν.

— Ἀκούσατε, κυρία μου! μόλις δυνήθω ν' ἀπαλλαγθῶ τῶν ἐπαναστατῶν, οὔτινες περικυκλοῦσι τὰ τεῖχη μας, θά ἱππεύσω καὶ θά σᾶς ὀδηγήσω εἰς τόπον ἀσφαλῆ.

— Φίλτατε Δὸν Ραμίρε! Πόσον εἶσθε εὐγενὴς καὶ γενναῖος, μ' ἀφιερώνετε τὴν ἑσπέραν τῆς αὐριον;

— Εἶμαι ἐνασχολημένος.

— Ὅχι τόσο, ὥστε νὰ μ' ἀποποιήσῃτε τὴν χάριν ταύτην· ἔχω σκοπὸν νὰ παίξω μεθ' ἡμῶν ἐν παιγνίδιον Ζατρίκιου.

— Ὅποια φαντασία.

— Νὰ σᾶς πολεμήσω ἐντελῶς καὶ νὰ σᾶς πάρω ὅλον τὸν στρατόν.

— Ἀρκεῖ νὰ κερδήσω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ὀλίγον μὲ μέλλει ἐὰν χάσω μεθ' ὑμῶν. Αὐριον λοιπὸν παραδίδομαι καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν Μαργαρίταν.

— Αὐριον . . . Δὲν εἶναι ἀληθές;

— Ὡς πάντατε.

Ὁ Δὸν Ραμίρος ἀποχωρήσας πλήρης χα-

ρᾶς εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅτε εἰς ἐκ τῶν ὑπολογαγῶν του, ἐζήτησε νὰ τῷ ὁμιλήσῃ διὰ κατεπεύγουσαν ὑπόθεσιν. Ἡ συνομιλία τῶν ὑπῆρξε μακρὰ καὶ μυστηριώδης· ἀκολούθως ἔλαβε χώραν εἰς τὸ φρούριον, μεγάλη κίνησις ὀπλων καὶ προετοιμασιῶν ὑπερασπίσεως.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς ἑσπέρας, ὁ Ζουρβάνος παρουσιάσθη εἰς τὴν κόμησσαν, ἣτις ἐξεπλάγη βλέπουσα αὐτὸν φέροντα τὸν θώρακά του, ὡς ἐὰν ἤρχετο ἐκ μάχης ἢ προετοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ.

— Πῶς; τὸν λέγει αὕτη, μὲ τοιαύτην στρατιωτικὴν ἐτοιμασίαν ἔρχονται νὰ παίξωσι Ζατρίκιον.

— Ὁμολογῶ, Κυρία μου, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Ἰσπανὸς ὅτι ἦτο εὐκόλον νὰ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς κοιμωτέρην φέρων ἐνδυμασίαν, μ' ἐσθῆτα ἐκ μεταξῆς καὶ ἐπικρόκου· ἀλλὰ τί θέλετε! ὁ πόλεμος δὲν μᾶς πρᾶχῳρει ποτὲ εἰμὴ ἀνακωχᾶς. Πρέπει τις νὰ ἦναι πάντοτε ἐτοιμος; νὰ κινδυνεύῃ τὴν ζωὴν του, ἀκόμη καὶ ὅτε αὕτη μᾶς εἶναι ἡ προσφιλεστέρα. . .

— Θεέ μου! Ὅποια μελαγχολικὴ διάθεσις! Ἐλπίζω ὅτι δὲν θά διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ· διότι πρέπει νὰ ἦσθε προσεκτικὸς καὶ ἂν σᾶς κερδίσω, θέλω νὰ σᾶς κερδίσω εὐσυνειδήτως.

— Ἐπιθυμεῖτε πολὺ νὰ κερδίσητε, κυρία μου;

— Βεβαιώτατα ἡ τιμὴ μου μ' ὑποχρεοῖ.

— Ἡ τιμὴ σας; . . . ἀλλ' εἶναι πολὺ σπουδαῖον. Πρέπει νὰ λάβω ὅλας τὰς προφυλάξεις διὰ νὰ μὴ νικηθῶ ἀνευ ἀντιστάσεως.

— Καλῶς, ἃς ἀρχίσωμεν λοιπὸν.

— Ἡ τράπεζα εἶχε προετοιμασθῆ, διὰ τῆς φροντίδος τῆς Βριγέττης· τὸ παιγνίδιον ἤρχισε.

Παραττηρητῆς προσεκτικὸς, ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ εἰς τὸν λοχαγὸν Ζουρβάνον ἦθος σκαιὸν καὶ προαπησυχολημένον. Εἶδος νευρικῆς συστολῆς, τὸν ἔκαμνε νὰ λαμβάνῃ ἀποτόμως τοὺς κλιμακιδῶν τεταγμένους πεσσούς ἐπὶ τοῦ ἀβακίου, τὸ βλέμμα του διευθυνόμενον δι' ἀκουσίου γοητείας, πρὸς τὴν ὠραίαν κόμησσαν, ἀπεσπᾶτο αὐτῆς καὶ ἐπλανᾶτο ἀόριστον καὶ ἀμφίβολον. Ὁ Ζουρβάνος ἀπεκρίνετο συντόμως καὶ μετὰ ἠλλοιωμένης φωνῆς εἶ-

τάς ἐρωτήσεις, ἀς τοῦ ἀπεύθυνεν ἡ Μαργαρίτα.

Ἐν τούτοις τὸ παιγνίδιον ἐξηκολούθει μετ' ἰσῶν περιπέτειων καὶ διὰ τοῦς δύο παίχτας, ὅτε ὁ Δὸν Φαμίρος ἠγέρθη κρᾶζων δὲν ἀκούετε τίποτε;

— Τίποτε, λέγει ἡ Κόμικα, μετὰ χαρίεντος μειδιάματος, τὸ πᾶν ἠσυχάζει περὶ ἡμῶν. Μόνη ἡ καρδιά σας, κύριε εἶναι τεταραγμένη· ἔπρεπε νὰ σκεφθῆτε καλλίτερον νὰ ὑπερασπισθῆτε κατ' ἐμοῦ. Ὡ! δὲν θὰ εἶς κάμω χάριν.

— Θὰ προσπαθῶ, κυρία μου, νὰ μὴ λάβω τὴν ἀνάγκην αὐτήν. Καὶ τὸ παιγνίδιον ἐπανήρχισεν.

Αἰφνης, ζωηρὰ λάμψις, ἦν παρηκολούθησαν τρεῖς ἐκπυροκροτήσεις κανονίου ἐφώτισε τὴν αἰθουσαν.

Ὁ Δὸν Φαμίρος, ἀνεπήδησε τότε ἐκ τοῦ καθίσματός του, ἔμπροσθεν τῆς κομίσσης.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ.

Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, ὡς εἶναι εἰς πάντας γνωστὸν, ἡ Δημοσικὴ Βιβλιοθήκη εὐρίσκετο εἰς τοιαύτην ἀταξίαν, ὥστε εἶχε καταντήσει ἀγρηστός. Κατάλογος τῶν ἐν αὐτῇ βιβλίων δὲν ὑπῆρχε, τὰ ὡς ὑπάρχοντα γνωστὰ δὲν ἦτο εὐκόλον ζητηθῆναι νὰ δοθῶσι, διότι ἡ θέσις αὐτῶν ἦτο ἄγνωστος εἰς τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν διαχείρισιν ταύτην ὑπαλλήλους, καὶ ἐπομένως, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, τὸ ἀναγνωστῆριον αὐτῆς εἶχε γίνῃ ἀναγνωστῆριον τῆς ἱστορίας τοῦ Κόμικα, τῆς ἱστορίας τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ὀλίγων τινῶν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων μαθητικὸν σπουδαστήριον καὶ, συναθῆστορον, ἐντευκτῆριον κοινὸν τῶν *doisce far niente* τῶν περὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν μυθιστοριῶν καταγινομένων. Ἦδη εὐτυχῶς ἐφθασε τὸ τέλος τῆς ἀνωμάλου ταύτης καταστάσεως, καὶ τὸ ἀναγνωστῆριον, παύσει πλέον νὰ ἦναι ῥητορικὸν βῆμα, ἐπειδὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἦτο καὶ ἕδρα ῥητορικῆς πρὸς διατκέδασιν τῶν ὅπωςδήποτε ἀναγνωσκόντων, καὶ τοῦ λοιποῦ θέλει εἶσθαι σπουδαστήριον οἰουδήποτε· διότι ἀνὴρ ἐπὶ δραστηριότητι διακρινόμενος ἀνέλαβε

τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐφορτίαν καὶ ὅλος ὁ κόσμος καλὰ ἐλπίζει.

Ἀπὸ τὰ χαράματα τῆς δευτέρας ὁ Κ. Φρεαρίτης κλείσας τὰς θύρας ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα ἕκαστον ὑπαλλήλον· καὶ ὠρισε τὴν κατάλληλον αὐτῷ ὑπηρεσίαν. Καὶ τὸν μὲν ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ἐξελέξεως τῶν ἀποδείξεων τῶν ὄσοι ἐλαβόν βιβλία ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς Βιβλιοθήκης καὶ ἀκόμη δὲν ἐπέστρεψαν, τὸν δὲ ἐπὶ τῆς καταβιβιάσεως τῶν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω θηκῶν εὐρισκόμενων βιβλίων, τὸν ἄλλον ἐπὶ τῆς μετακομίσσεως αὐτῶν εἰς τὸν ἐξώστην, ὅπου πέντε εὐρωστοὶ καὶ ἐπιτήθειοι Μαλτέζοι ἀποτινάζουσιν ἀσυστόλως τὴν δωδεκαδάκτυλον κόνιν, ἣν ὀλοκλήρος τριακονταετία ἐσεβάσθη! Αὐτὸς δὲ ὁ Κ. Φρεαρίτης, ψάθινον φέρων σκιάδι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τὰ παλαιότερα τῶν ἐνδυμάτων του, φορτώνεται βιβλία, κουβαλεῖ, τινάζει, ὁδηγεῖ καὶ φαίνεται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυκνοῦ κοριοτοῦ ὡς μυλωθρὸς ἀλεύρων ἀνάπλευς, παράδειγμα λαμπρὸν γινόμενος εἰς τοὺς gentlemen ὑπαλλήλους.

Καὶ οὕτω, ἐπικροτοῦντος ὀλοκλήρου τοῦ τύπου, κατελύθη ἡ μικρὰ τοῦ ἐν Ἑλλάδι Ἁγίου Μάρκου δημοκρατία!

ἔχομεν πεποιθήσιν ὅτι ὁ Κ. Φρεαρίτης δὲν θέλει ἀπαυθῆσαι ἐργαζόμενος ἀλλὰ μετὰ ἕξ μῆνας, ὡς ἐπροκίρυξεν, ἡ Δημοσικὴ Βιβλιοθήκη θέλει εἶσθαι πράγματι εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ κοινού.

A. ΒΑΜΠΑΣ.

Ἐπίσης τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματος. — Βίος — Ἴος.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Μὲ λαμβάνεις εἰς τὴν μάχην καὶ μὲ
[ἔχει καύχημά σου]
Εἰς τὸ κηισὺ μου μένουں κεκρυμμένα
[τὰ ὀστά σου].

Π. Ι. Φ.

Οἱ Κ. Συδρομηταὶ εἰδοποιοῦνται ὅτι ὁ μέχρι τοῦδε διανομὸς ἐπαύθη καὶ νὰ μὴ δώσωσι πλέον εἰς αὐτὸν τὴν συδρομήν των.